

HILSEN TIL KIRKEMØTET 2008

Dirigenter, kirkemøte. Kjære brødre og søstre i Kristus.

Først av alt vil jeg få takke for den åpne og varme velkomst vi har fått når vi litt forsinket ankom kirkemøte i går. Det gjorde godt.

Så vil jeg hilse dere med apostelens ord:

”Nåde være med dere og fred fra Gud vår Far og Herren Jesus Kristus.”

Jeg er på en spesiell måte Budbærer denne gang.

Budbærer fra synode til synode, fra kirkemøte til kirkemøte. En budbærer bringer noen ganger gledesbud, andre ganger må man gå med tyngre budskap.

Det var Den Evangelisk Lutherske Frikirke som for flere år siden tok initiativ til å få avklart en del viktige spørsmål våre to kirker imellom. Først gjennom en kontakt til bispemøtet, og siden som kontakt med Kirkerådet og Mellomkirkelig råd.

Etter en stund ble en arbeidsgruppe nedsatt som fremforhandlet avtaleutkastet:

”To kirker – en tro”.

Høringsrunder ble gjennomført i begge kirker, og det så ut til at prosessen var på skinner med stø kurs frem mot godkjenning og vedtak i begge kirker.

Så skjedde noe her i denne sal for nokså nøyaktig ett år siden, som kom til å skape vanskeligheter for den videre prosess innad i vår kirke og våre kirker imellom.

Kirkemøtets vedtak i sak 07/07.

Tilsetjing og vigsling i Den norske kyrkja av homofile i partnerskap. Konsekvensar av fråsegna frå Lærenemnda 2006

Vår kirke er urolig og sterkt bekymret over vedtaket som ble fattet. Frikirken ser det som et alvorlig steg på vei bort fra den apostoliske lære i dette spørsmålet, og vi oppfatter det som en svekkelse av det reformatoriske skriftprinsippet om at Guds ord er eneste og tilstrekkelige norm for tro lære og liv.

Likevel ble det arbeidet for å finne fram til et vedtak som kunne romme denne uro, og samtidig anbefale, og godkjenne avtalen.

Jeg behøver ikke å gå mer i detaljer om prosessen frem mot våre to kirkemøter.

På synodemøtet ble det gjort et omfattende og grundig arbeid i komiteen som hadde denne saken, og de arbeidet seg fram til et stort flertall for innstillingen.

I plenum viste det seg etter hvert at holdningen var mer restriktiv enn i komiteen, og da saken ble satt til votering ble innstillingen fra komiteen, som hadde et samlet synodestyre bak seg, forkastet.

I stedet ble følgende vedtak fattet:

”Det er ikke ønskelig med en sentral avtale mellom DnK og Frikirken slik situasjonen er i dag. Synoden vil likevel at Frikirken skal bruke enhver god anledning både på sentralt, regionalt og lokalt plan til samarbeid i de tilfeller det er naturlig.”

Et annet forslag om å behandle foreliggende avtale på et senere tidspunkt, fikk også betydelig oppslutning, men ikke tilstrekkelig til å bli vedtatt.

Og så er vi her....

Man kan spørre seg, hvorfor gikk det som det gikk?

Jeg tror jeg har pekt på den utløsende årsak i det jeg sagt ovenfor.

Men jeg tror noe mer spiller inn.

Hvorfor ble det ekstra vanskelig å inngå en avtale mellom våre to lutherske søsterkirker som er sammen i Norges Kristne Råd og som begge er medlemmer i Det lutherske verdensforbund.

Kanskje er det nettopp fordi vi er så nær hverandre at dette ble vanskelig. Noen ganger er det letter å gjøre store avtaler i det store utland, men vanskeligere når den nærmeste familie skal lage avtaler som regulerer felleseie og arvegods.

Vi er søsterkirker, og samtidig har det vært, og vil det fortsatt ligge spenninger mellom oss. Den norske kirke som majoritetskirke og folkekirke, og Den Evangelisk Lutherske Frikirke som bekjennelseskirke, og som et luthersk kirkelig alternativ. Det er ikke vanskelig å forstå at det ligger spenninger her som utfordrer oss begge på hjemmebane.

Hva nå?

Vi må forholde oss tilvedtaket slik det lyder. Vedtaket sier et klart nei til foreliggende avtale nå. Samtidig forplikter vedtaket oss til både samtale og samarbeid på alle nivåer der det er naturlig.

Det ønsker vi å ta på alvor.

La meg avslutte med å si følgende:

I denne dramatiske novemberuken kunne våre kirker ha fått del i noe mer enn det vi har i dag.

Det fikk vi ikke.

Samtidig må vi minne hverandre om at vi ikke har mistet det vi allerede har.

Må Guds nåde, fred og velsignelse fortsatt være over Den norske kirke og Den Evangelisk Lutherske Frikirke.

Øyer 13.11.2008

Arnfinn Løyning

Synodeformann

Den Evangelisk Lutherske Frikirke